

[Lenger]

for forlods sikret en interesse ud over den rent saglige. Der findes politikere, som slår plat på sygdommen ved at lancere handlekraftige »løsninger«, uanset om de hermed gør ondt værre. Der findes underlødige journalister, som trods erklæringer om det modsatte ser en god salgsvare i artikler, der ikke har anden påviselig virkning end at skabe panik. Der findes forskere, som ser ære og berømmelse i at præstere opsigtsvækkende forskningsresultater. Der findes læger, som ser forringede beskæftigelsesmuligheder som følge af det fald i kønssygdommens antal, der følger af »sikker sex«.

Motiverne bag de mange udsagn og forslag, der fremføres offentligt, er derfor ikke lige ædle alle sammen.

Vi kan således opleve personer, som burde vide bedre, lægge navn til de mest besynderlige forslag som f.eks. folkeundersøgelser, registrering og kriminalisering.

Senest er to registre kommet til offentlighedens kendskab. Det ene er et fototek på politigårdens opslagstavle. Det andet er en særlig registreringsmulighed i forbindelse med det nye »grønne« system. Hver især synes de to »registre« at have kriteriet AIDS som kvalifikationskrav.

Jeg vil derfor gerne bede ministeren om udtømmende at beskrive, hvornår der lovligt kan registreres oplysninger om AIDS eller om AIDS-smitte.

Selv kan jeg komme i tanker om en enkelt lovlig registreringsmulighed: hvis en person henvender sig til en læge eller til en særlig klinik for kønssygdomme og beder om at få foretaget en test, vil der formentlig ikke være noget til hinder for, at lægen eller klinikken registrerer såvel henvendelsen som prøveresultatet i den generelle patientjournal.

Men herudover kan jeg ikke komme i tanker om flere lovlige registreringsmuligheder, og jeg vil derfor gerne høre, om ministeren kan.

Svar (30/6 87):

Indenrigsministeren (Enggaard):

Indenrigsministeriet har i anledning af spørgsmålet indhentet udtalelser fra både Justitsministeriet og Sundhedsstyrelsen.

Justitsministeriet har vedrørende bestemmelserne i registerlovgivningen oplyst, »at det følger af § 3, stk. 2, i lov om private regi-

stre m.v., at private erhvervsvirksomheder, erhvervsdrivende, institutioner og lignende som udgangspunkt ikke må registrere oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, herunder oplysninger om helbredsforhold.

Registrering af sådanne oplysninger må dog ske, hvis adgangen til registrering følger af anden lovgivning, eller hvis oplysningerne er afgivet af den pågældende selv eller indhentet med hans samtykke og der foreligger omstændigheder, hvor han må vide, at oplysningen vil blive registreret.

Det er yderligere en betingelse for registrering i de sidstnævnte tilfælde, at det er nødvendigt for virksomheden m.v. at være i besiddelse af de pågældende oplysninger for at muliggøre en berettiget varetagelse af virksomhedens eller andres tarv. Denne meget begrænsede adgang til registrering af helbredsoplysninger gælder, hvad enten registeret føres manuelt eller under anvendelse af edb.

Registrering af helbredsoplysninger i offentlige myndigheders edb-registre forudsætter, at bestemmelserne om oprettelse af registre i lov om offentlige myndigheders registre følges. Dette indebærer bl.a., at der skal fastsættes forskrifter for registeret, og at Registerilsynets udtalelse om forskrifterne og om registerets oprettelse skal indhentes, inden registreringen påbegyndes. Endvidere skal vedkommende minister eller kommunalbestyrelse godkende, at registeret oprettes. Herudover er det en betingelse for registrering af helbredsoplysninger, at registrering er nødvendig for varetagelsen af registerets opgaver.«

Vedrørende den registrering, der finder sted i forbindelse med patientbehandling, har Sundhedsstyrelsen oplyst følgende:

»I bekendtgørelse nr. 426 af 19. august 1976 af lov om udøvelse af lægegerning er det i § 13 fastsat, at der består en pligt for læger, sygehuse, klinikker og lign. til at føre ordnede optegnelser. Lægernes pligt er nærmere beskrevet i Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 244 af 26. juli 1937 om lægers pligt til at føre ordnede optegnelser. Sundhedsstyrelsen har ved cirkulære af 9. juli 1981 udsendt vejledende retningslinjer for praktiserende lægers/speciallægers optegnelser (journalføring) og heri indskærpet pligten efter bekendtgørelsen af 26. juli 1937.